

GENI BARRY QUARTET: “DE JOBIM A MANCINI”

Geni Barry és un dels intèrprets de vibràfon catalans amb un reconeixement més ampli, fins i tot, a nivell internacional. Ha col·laborat amb Tete Montoliu i amb el famós vibrafonista afroamericà Bobby Hutcherson. El seu recent CD Looking Back! (Editat per Fresh Sound) ha rebut excel·lents crítiques en les revistes Jazz Journal i Doctor Jazz Magazine. És professor de l'Escola de Música Jam Session.

La proposta que presenta ara, al front del seu quartet, consisteix en interpretar en l'idioma del jazz una sèrie de temes que, en principi, no estaven destinats a ser tractats en aquest llenguatge. Però, com històricament han fet grans jazzmen, Geni Barry els dona un determinat tractament rítmic i expressiu, els tracta amb uns arranjaments i els recrea amb unes improvisacions, que transformen aquests temes procedents del camp de la bossa-nova o de les bandes sonores de famoses pel·lícules, en música de jazz.

Intèrprets:

GENI BARRY, vibràfon

JAUME VILASECA, piano

JORDI GASPÀR, contrabaix

RAMÓN ÀNGEL REY, bateria

EL JAZZ: UNA MÚSICA D'INTERPRETACIÓ

Els trets característics que defineixen la música de jazz en la seva concepció original, no es poden fixar en cap partitura ni cap paper. Aquests trets són: un especial tractament del ritme (anomenat swing) i un tractament del so dels instruments (diferent del que s'ensenya en els conservatoris i acadèmies) fet a imatge dels recursos vocals propis dels negres nord-americans que es troben en els cants tradicionals (blues i gospel songs). Aquests trets característics, que és impossible poder-los plasmar en una partitura, apareixen només en el moment de la interpretació en funció de les habilitats i personalitat de l'intèrpret. Així doncs, si l'essència del jazz no es pot reflectir en una partitura, no podem parlar amb propietat ni en un sentit estricte de “peces de jazz” o “partitures de jazz”. Certament, hi ha una gran quantitat de temes compostos per músics de jazz pensats per ser interpretats com a música de jazz. Però, aquest mateixos “temes de jazz” tocats per un intèrpret de música clàssica no arribaran mai a poder ser considerats com a “música de jazz”. I, a l'inrevés, composicions no especialment pensades per ser toades per orquestres de jazz, poden esdevenir jazz del millor si els que les interpreten hi posen els elements rítmics i expressius que hem esmentat més amunt. És per això que, des dels primers temps del jazz, al costat de temes procedents de la tradició afroamericana (blues, gospel songs, ragtimes i temes escrits per músics de jazz), trobem en els repertoris de les orquestres de jazz, peces que procedeixen de la música popular, de les revistes musicals, del cinema, cançons tradicionals d'origen europeu o d'un altre origen, etc.

En definitiva, el que val en tant que música de jazz no és “allò que es toca” sinó “com es toca”. Aquesta idea, aparentment tan senzilla, no ha arribat a calar a fons en la nostra societat: des dels crítics fins al gran públic es cometen greus errors en aquest aspecte i, així, en el seu moment es va criticar Louis Armstrong quan interpretava el seu gran èxit Hello Dolly!, mentre es donaven per bones, com a música de jazz, les versions de temes de Duke Ellington que feia Barbara Hendricks, excel·lent cantant, però, exclusivament en el terreny de la lírica.

Tinguem-ho clar, en el jazz es pot tocar de tot, o gairebé de tot, però, si parlem de jazz de veritat, cal infondre a les interpretacions aquell tractament del so a imatge dels cants populars afroamericans i aquest ritme tan especial i engrescador que en diem swing, perquè, com deia Duke Ellington: It Don't Mean A Thing If It Ain't Got That Swing!

Ricard Gili, Fundació Catalana Jazz Clàssic